

Projekts tapis ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mēs visi kopā varam daudz

Laimi nemeklēs ārpus Latvijas

ZANE BIKOVSKA

Liezēres pusē dzīvo daudz aktīvu un rosīgu cilvēku. Viņu vidū ir arī Liezēres kultūras nama vadītāja Lelde Pietā. Viņa nu jau desmit gadus rūpējas par pagasta cilvēku atpūtas iespēju bagātināšanu, rīkojot dažādus pasākumus un sarīkojumus. Kultūras nams atrodas gleznainā vietā, tam cieši pieglaudius Liezēres ezers, kas nesteidzīgi met vilnišus. Ceļu uz šejieni Lelde mēro katru rītu, lai viņas izspūnotās idejas pārtaptu īstenībā. Arī šodien sastopu Leldi šūverējot kultūras namā. Nupat kā atgriezies no atvaļinājuma, viņa ar jaunu sparu ķeras klāt pasākumu programmas plānošanai.

— Liezēres kultūras nams nesen atzīmēja 40 gadu jubileju. Man no šiem gadiem pieder desmit. Jūnijā atzīmēju apaļo jubileju kopš darbojos šajā sfērā. Pašai nemaz neticas, pārējiem arī nē. Visi ir tik izbrīnīti, un es arī — laiks tik ātri skrien, — par savām gaitām kultūras jomā iesāk Lelde. — Visu laiku mani ir urdījis doma, ka grūbu darbu, kas saistīts ar kultūras sfēru. Stājos pat Kultūras koledžā, bet netiku budžeta grupā, tāpēc aizgāju mācīties uzņēmējdarbību. Pēc studijām iestājos bezdarbniekos, viņiem bija izveidota programma jauniešiem, kuri meklē darbu. Gadu nostrādāju Liezēres pagasta pārvaldē, darbs bija saistīts ar datoru, ievadīju dažādu informāciju. Pēc tam pusbudu plānoju Liezēres kultūras nama pasākumus, un, tā kā kultūras namam vēl nebija vadītāja, paliku šajā darbā. Tā nu sanāca, ka liktenis tāpat *piespēlēja* man izdevību strādāt kultūras jomā.

Lelde stāsta, ka pagaidām nekādi lieli pasākumi, kas vēlti Latvijas simtgadei, kultūras namā nav notikuši, viss vēl tikai priekšā.

— Protams, kā jau katru gadu, svinēsim valsts dzimšanas dienu. Liezēres amatiercētris veido uzvedumu saistībā ar Liezēres tautsdziesmām,

Lelde ir ista savas zemes patriote. Viņa nepieļauj domu, ka kādreiz savu laimi varētu meklēt ārpus Latvijas. Foto no Leldes Pietas personiskā arhīva

plānoju pasākumu „Liezēres sirdsdziesma”. Ideja par to radās pirms vairākiem gadiem, bet tā kaut kur *iztūpēja*. Tagad grūbu novest šo darbiņu līdz galam. Cilvēki tiks aicināti pieteikt savu mīļāko dziesmu, sūtāt anketas, pēc tam rīkosim pasākumu, kurā izdziedāsim liezēriešu mīļākās dziesmas.

Darbs sokas daudz vieglāk, ja ir uzticama un vienota komanda, kas palīdz, lai kopīgiem spēkiem paveiktu iesāktu. Arī Leldei ir sava *sapņu komanda*, cilvēki, kuri viņu atbalsta un palīdz. Lelde saka lielu paldies savai ģimenei un visiem kolektīvu vadītājiem — amatiercētra vadītājiem Laimai Vanagai, režisorei Dacei Adamsonē, ansamblī „Lira” vadītājiem Ivetai Bērziņai, deju kolektīva vadītājiem Zelītei

Dūrītei — un visiem pārējiem, kuri sniedz viņai palīdzīgu roku, kad vien tas nepieciešams, kā arī aktīvajiem pagasta iedzīvotājiem, jo, kā saka pati Lelde, bez viņiem nekas nenotiktu. Uz tādiem turas Latvijā. Liezēres pusē jau no seniem laikiem godā celta tradīcija dziedāt kori. Gan Leldei, gan daudzkiem pagasta cilvēkiem prātā iesāvusies doma, ka arī Liezērei atkal vajadzīgs savs koris.

— Man diezgan daudzi jau vaicājuši — kā tad tā, Liezērē izsenis izdauzināta dziedāšana kori, bet jums sava kora nav? Daudzi liezērieši tagad dzied Cesvainē. Es būtu ļoti laimīga, ja Liezērē patiešām būtu savs koris, bet ir bail par to, ka cilvēki tiks un mēģinājumi. Ja cilvēki

piekristu un gribētu, esmu tikai par, lai Liezērē būtu koris. Lelde pirms pāris gadiem savā īpašumā ieguva tautastērpa brūncus. Kā jau istai latvju meitenei, viņai ir sapnis reiz stāvēt pilnā tautastērpa — pašas izdomātā, pašas veidotā un darinātā. Viņa uzskata, ka tad tautastērpam būtu daudz lielāka pievienotā vērtība nekā tad, ja tas tiktu nopirkts vai pasūtīts.

— Lepojos arī ar jaunajiem Liezēres deju kolektīva tautastērpiem, kas tika meklēti un likti kopā no muzeja materiāla un iepriekšējo tautastērpu detaļām, ar atautim Liezēres brūnciem no maza muzeja paraudzīņa un Liezēres puses pušu deju, kuri ir sabiedriski aktīvi, nevis sēž un kritizē, bet dara! ■

vēsturiskie tautastērpi.

Organizēt pasākumus un piedāvāt tos apmeklēt cilvēkiem nemaz nav tik viegli. Lelde stāsta, ka dažreiz sirdi pārņem rūgtums, kad pasākuma tapšanā ieguldītas pūles un nopietns darbs, bet ierodas ne tik daudz cilvēku, cik cerēts. Tad viņa ar smaidu atceras kāda cilvēka reizi teiktos vārdus: „Ja uz tavu rīkoto pasākumu atnāk kaut vai viens cilvēks, tad viņam to vajag.”

— Es nevaru sūdzēties, ka Liezēres pagasta iedzīvotāji neapmeklē pasākumus. Kad mēs dodamies izbraukumos uz citiem pagastiem ar amatiercētri, netaisīšu, ka tur būtu lielāka atsaucebība no cilvēkiem, domāju, ka Liezērē esam malāci un nesēžam mājās. Pēc kapusvētku ballēm gan var pateikt, ka katru gadu laukos paliek arvien mazāk cilvēku, bet kopumā jau pasākumi tiek visai labi apmeklēti.

Kultūras nama pasākumu programmu Lelde veido, balstoties uz pagasta iedzīvotāju vēlmēm, uzklausa viņu viedokli, ko ļaudis vēlētos redzēt un dzirdēt. Kā smejas Lelde, tikai uz savu galvu vien viņa neko neizlemj.

— Cilvēkiem ļoti patīk, ka ballēs spēlē *lielās* grupas, un budžeta iespēju robežās šīs grupas arī tiek aicinātas. Protams, mākslinieki un grupas ar vārdu maksā labu naudu, bet cenšamies tās uzaicināt.

Domājot par Latviju tik nozīmīgo jubileju, Lelde, mirkli paklusējusi, saka: — Esmu Latvijas patriote, nezinu, kam dzīvē jānotiek, lai es aizbrauktu laimī meklēt citur. Te ir manas mājas un manas saknes. Zinu, ko Latvija nozīmē maniem vecvecākiem, kuri tika izsūtīti, kuriem nācis piedzīvot dažādas varas, represijas, kara laiku. Tāpēc saku, ka man Latvijā ir labi! Protams, varam domāt par daudzām acgārnībām, kas notiek, bet tā nav Latvijas vaina, tā ir cilvēku vaina. Novēlu, lai Latvijā vienmēr ir cilvēki, kuri dzied un dejo, kuri ir sabiedriski aktīvi, nevis sēž un kritizē, bet dara! ■

NBD Lakstaugu floras nodalās vadošā dārzkopības speciāliste Ilma Nereta – sirdī ļaundoniete.

„

Latvijā man ir kā sauļā paņemts mirdzoša dzintara gabals, kas silda, dod spēku, ļauj priecāties, mīlēt un cerēt.

Jūtu atbildību savu senču priekšā par to, ko viņi valsts

pastāvēšanas gaitā paveikuši.

Vēlu Latvijai un tās tautai labklājību, veselību, izturību, vienotību, laimi un mīlestību! Lai netrūkst zināt gribušu, talantīgu cilvēku ar gaišu prātu, kuri spēš sasniegt visaugstākās virsotnes! Lai varam lepoties ar gudriem un godīgiem politiķiem! Kopsim un mīlēsim savu Tēvu zemi, lai arī svešumā dzīvojošie tautieši apjaustu savas saknes un sajūtu vajadzību atgriezties mājās! Lai zaļo mūsu meži, lai čalo dzidrās ūpes un ezeri, lai skan dziesmas un katrā mājā uz galda vienmēr būtu garda ruņpjmaize! Saules mūžu Latvijai!

100 dienu svētceļojums ap Latviju

LAURA KOVTUNA

Pateicoties par Dieva doto dāvanu — savu zemi, valsti un valodu — mūsu mīlo Latviju, laikā no 6. maija līdz 13. augustam jeb tieši 100 dienas ilgst svētceļojums apkārt Latvijai. Tajā aicināti piedalīties visu konfesiju pārstāvji un ikviens interesents, pēc savām iespējām pievienojoties jebkurā brīdī kādā no gājiena posmiem. No pašas pirmās dienas, neizlaižot ne dienu, gājienā piedalās 5 cilvēki no visas Latvijas, viņu vidū arī Kaspars Rimša no Cesvaines.

Simtgades svētceļojums notiek ar Latvijas Katoļu baznīcas bīskapa svētību, un gājiena koordinators ir prievēst Arnis Mazilēvskis, kurš arī iet kopā ar simtgades svētceļniekiem. Kā uzsvērt gājiena organizatori, tuvojoties valsts 100 gadu jubilejai, jāatgātas, kas ir valstiskuma pamats. Līdzās valsts simbolijam — karogam un ģerbonim — ir tautas lūgšana „Dievs, svētī Latviju!”, kas tiek izdziedāta valsts himna.

Svētceļojuma maršruts veido gar Latvijas robežu, gājienus uzsākot un noslēdzot Aglonā.

Jautāts, kā izlēmīs piedalīties 100 dienu svētceļojumā apkārt Latvijai, Kaspars Rimša atbild: — Pirms gājiena man bija tādas kā krustceles, pārdomas par jaunu dzīves mērķi un pārmaiņām, kas nepieciešamas. Svētceļojumu uztvēru kā lielu iespēju, lai atkal sakārtotu savas attiecības ar Dievu. Mani aizrāva šī svētceļojuma ideja; iepriekš man jau ir bijusi svētceļojumu pieredze, esmu gājis uz Aglonu arī iepriekšējos gados. Man šķita, ka tas ir tieši tas, kas man tobrīd nepieciešams.

Protams, viens ir aptuveni zināt, kā tas būs, un domāt, ka esi tam gatavs, bet 100 dienas neatlaidības iegašana tomēr ir diezgan pārdoša ideja, kas realitātē prasa nepagarstošu izturību un arī ticības spēku. Visu šo laiku Dievs ir stāvējis mums klāt un palīdzējis. Kur vien esam gājuši, durvis ir atvērušās, cilvēki bijuši laipni, atsaucīgi, izpalīdzīgi.

Viņš atzīst, ka sākumā bijis fiziski grūti, kājas ātri piekusušas un organisms izjūti neērtības pret jauno ritmu. Tomēr pamazām ķermenis pieradies, spēka jaunai dienai atgūstot naaktstundās. — Iet apkārt Latvijai uzsākām no Aglonas cauri Krāslvai uz galējo

Simtgades svētceļojums iesākās 6. maijā un noslēgsies 13. augustā, kopumā ilgstot 100 dienas un veicot maršrutu apkārt Latvijai. Dažādos posmos gājienā piedalās arī Madonas puses ļaudis, tai skaitā cesvainietis Kaspars svētceļojumā iet jau kopš pašas pirmās dienas.

Foto no personiskā arhīva

Dienvidaustrumu punktu. Tad, ejot uz Zilupes pusi, caur Viļaku, Alūksni, Api, Valku, Aināzmi. Pēc tā sākās tā saucamais jūras ceļš, kas ilga aptuveni mēnesi, — cauri Rīgai, Mērsragam, Kolka, Ventspilij, Liepāji. Tad mērojām leimāmaltes maršrutu. Rietumkursas augstiene, kur iepriekš nebiju bijis, ir ļoti skaista. Un arī kopumā izstaigāts tik daudz vietu, kur iepriekš nebija būts. Latvijā ir tik skaisti! Šajā gājienā bija iespēja to ieraudzīt, just Dieva klātesamību gan satiktajos cilvēkos, gan mūsu valsts skaistumā, — gājiena maršrutu atklāj Kaspars.

Dienas programmā ir ne tikai maršruta veiksāna, bet arī ik dienu tiek pilsētas Svētās Mises gan tiešpā, gan ārā, gan kultūras namos, gan baznīcās — kur vien ir iespēja. Notiek evaņģēliju lasījumi, tikšanās ar vietējiem iedzīvotājiem, iekārtošanās naktsmitnēs, kas katru vakaru ir jaunā vietā. Kaspars Rimša uzticē Latvijas cilvēku viesmīlību, atsaucību un izpalīdzību. Visur simtgades svētceļniekus sagaida atvērta durvis un sirdis. Cesvainietis izej vēl kādu īpašu gājiena momentu: — Gājienā uz vairākām nedēļām mums bija pievienojušies trīs cilvēki invalīdu ratiņos, tos palīdzējām stumt, arī pa zemes ceļiem. Tas prasīja vairāk spēka no pārējiem dalībniekiem, bet, visiem kopā darot, visu iespējām. Un tas svētceļojumam piedeva patīkamu apziņu, ka visi piedalāmies šajā

žēlsirdības darbā, un arī cilvēki ar īpašajām vajadzībām kuplīnāja šo gājienu, guva īpašos svētceļojuma iespaidus un emocijas. Tautājāts, kāds ir svētceļojuma gājēja skaits, Kaspars Rimša pastāsta, ka ir 5 cilvēki, kas maršrutu veic jau no pašas pirmās dienas, vēl 7 ir regulārie gājēji, kuri šai laikā izlaidusi vien dažas dienas. Tikmēr ir ļoti liels skaits svētceļnieku, kas gājienam pievienojušies uz kādu noteiktu laiku posmu — dienām vai nedēļām, atkarībā no savām iespējām. Lai svētceļojumam varētu atvēlēt 100 dienas, saprotams, vajadzīgs brīvais laiks. Kaspars ir darba meklējums, citi grupas biedri darba attiecībās izbeiguši, uz šo laiku ņēmuši atvaļinājumu vai ir jau pelnītā atpūta. — Ir bijis, kad esam 12—13 gājēji, un ir brīži, kad esam pat virs 70. Katrs gājienā piedalās tik ilgi, cik iespējas to atļauj, — pauz Kaspars.

Par īpašo veļtījumu valsts simtgadei viņš vērtē: — Šis 100 dienu gājienš ir par godu Latvijas 100 gadu jubilejai. Ejot apkārt Latvijai pa tās robežlīniju, iekļaujam mūsu valsti savās lūgšanās. Tas ir kā veļtījums, dāvana un lūgšana par Latvijas nākotni. Tas ir neikdienišķs pasākums, kad katru dienu varam sajūst citādāku un arī pilnīgāku. Ir sajūta, ka pa istam savai dalībai šajā vienreizējā pasākumā noticēšu, kad būšu atgriezies mājās, būs pagājis kāds laiks, lai nogulsnetos visas gūtās sajūtas un iespāidi. ■

Simtgades karogs atceļo uz Cesvaini

Episkā izmēra Latvijas karogs darināts par godu valsts simtgadei un 18. novembrī tiks pacelts starp Zaķusalas TV torņa balstiem.

AGRA VECKALNIŅA foto

INESE ELSIŅA

Aizvadītajā sestdienā, kad Cesvainē svinēja novada svētkus, klātesošie varēja aplūkot 800 kvadrātmetrus lielo mūsu valsts karogu.

Izmērā teju divu basketbola laukumu plašais karogs darināts par godu valsts simtgadei un 18. novembrī tiks pacelts Rīgā — starp Zaķusalas TV torņa balstiem.

Kāpēc ekskluzīvais darinājums tika atvests uz Cesvaini?

Šogad 60 gadu jubileju svin 204 m augstais Cesvaines radio un televīzijas tornis. Tas sākotnēji celts TV un radio aprades nodrošināšanai, bet mūsdienās kļuvis par nozīmīgu datu pārraides infrastruktūras sastāvdaļu, kā arī neatņemamu Cesvaines pilsētvīdes objektu. Torni izvietotie raidītāji atkarībā no apvidus reljefa nodrošina TV un radio apraidi aptuveni 50 km rādiusā ap torni.

Kā informē AS „Latvijas Valsts radio un televīzijas centrs” mārketinga daļas vadītāja Vineta Sprugaicē, Cesvaines tornis ir viens no Latvijas augstākajiem torņiem, turklāt tā atbilstošas vietas dēļ, kas ir 194 m virs jūras līmeņa, Cesvaines torņa smaile ir augstākais punkts Baltijā. Torni atrodas gleznainā vietā ar skarbu nosaukumu — Karātavu pagasts. 15. gadsimtā tur bijusi soda vieta, bet 20. gadsimta sākumā —

sarīkojumu vieta, kur rīkoti vietējie dziesmu svētki, zaļumballes, brīvdabas izrādes.

Sākotnēji tornis bija tikai 188 m augsts, bet, mainoties apraides tehnoloģijām, 1900. gadā pārbūvēts un pagarināts. Pie torņa esošā Cesvaines radio un televīzijas stacija, kas vairāk nekā pusgadsimta laikā bija darba vieta vairākiem desmitiem cesvainiešu, darību uzsāka gadu pēc torņa uzcelšanas — 1959. gadā.

Sobrid stacijā strādā desmit darbinieki, nodrošinot gan torņa, gan tuvākajā apkaimē esošo neapkalpojamu radio staciju, tāpat struktūrvienībās izvietoto klientu iekārtu un datu pārraides aprīkojuma darbību un apkalpošanu.

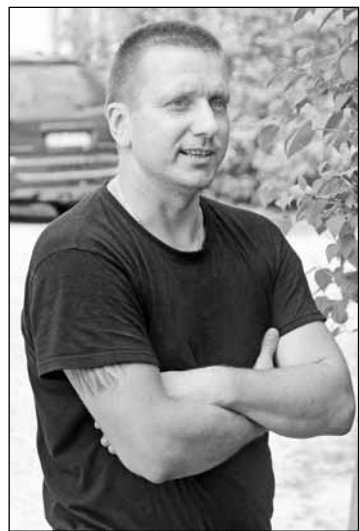
Lai godinātu torni cienījamajā jubilejā, sveiktu Cesvaini novada svētkos un iekrāsolu gleznaino mazpilsētu valsts simtgades noskaņās, Cesvaines tornī rīta pusē tika pacelts 6 x 3 m lielais Latvijas valsts karogs.

Vakarā Cesvaines svētku kulminācijas brīdī Baltijas valstu dejotāji devās karogu gājienā no Cesvaines radio un televīzijas stācijas uz pilsētas svētku lielloknera vietu, nesot īpaši gatavotu, 800 kvadrātmetrus lielo valsts karogu. Episkā izmēra Latvijas karogs darināts par godu valsts simtgadei. Tam izmantots izturīgs, tomēr salīdzinoši viegls materiāls, tāpēc karoga svārs ir tikai 150 kg. ■

“Esot prom, sapratu, ko nozīmē mājas”

IVETA ŠMUGĀ

— Viss, pietiek strādāt ārzemēs. Palicēties sveiki, Anglijas krastī! — tādu lēmumu pirms dažiem gadiem pieņēma arī Kristaps Elksnītis, kas strādāja angļu zemē no 2007. gada.

Kristaps Elksnītis: — Ja tagad brauktu uz Angliju, tad tikai, lai apskatītu vecās takas. AGRĀ VECKALNIŅA foto

Pēc astoņu gadu prombūtnes un darba Lielbritānijā viņš atgriezās mājās kopā ar sievu Līgu un pārveda arī Angliju uzdzīvināto suni Bū, kam nu ir apmēram deviņi gadi.

Uz vaicājumu, kāpēc savulaik aizbrauca strādāt uz ārzemēm, Kristaps atbildēja:

— Nekad nebiju plānojis, ka aizbraukšu prom, lai tur paliktu uz ilgu laiku. Sākumā domāju, ka aizbraukšu uz Angliju, gadu tur pastādāšu un viss — došos atpakaļ uz Latviju, kur ir manas mājas. Esmu Latvijas, nevis pasaules pilsonis. Taču tā no gadiem uz gadiem, līdz pagāja 8 gadi. Anglija cilvēki ir izvēlēti — nestrādās, ja alga nepatīk. Mums salīdzināmā ar algām Latvijā tur likās labs piedāvājums. Sākumā

pilsētiņā kā Madona. Būvējām tējas namiņus. Pēc tam uzsāku strādāt rūpnīcā, kur ražoja burgerus. Te strādāja arī sieva, pakoja hamburgerus. Mēs tur visi bijām — sieva, sievas vecāki; te palika brālītis. Bija vajadzīgs kāds atspēriens, vēlēšanās apskatīties, kā ir tur, salīdzināt. Pieredzi gūvu arī, pastrādājot celtniecībā, jo bija tādi darbi, ko nebiju darījis. Taču pēc novērojumiem sapratu, ka angļi ir pārāk konservatīvi, latviešiem patīk radošums. Mēs vienmēr atradīsim risinājumu ikvienā situācijā, bet viņiem ir jābūt tikai tie un ne citādi.

Kristaps uzsvērt, ka ar Latviju saglabājis saites visu prombūtnes laiku: — Pavadīt atvaļinājumu vienmēr devos uz mājām. Citādāk nevarēju, jo *vīlēja* atpakaļ. Taču, tā kā darbs deva peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdz rupjmatu, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikat iebraucējā. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

dienas, kad varējām ko no apkārtnes apskatīt, kaut līdz Londonai netikām. Sākumā braukājām ar vilcieniem, pēc tam iegādājām automašīnu.

Kad pārrunājām iespējas apgūt angļu valodu, Kristaps tikai pasmaidīja: — Iemācījos krievu valodu, jo rūpnīcā vairāk pārsvarā tā tika lietota. Mēs ar saimnieku runājām angliiski, viņam pat dažus vārdus latviski iemācījām.

Kad Kristapam Elksnītīm vaicātu radošums, pēc kā ilgojamies, lai arī viņš nedomādams sacīja: — Ja arī aizbraukšu, tad tikai pavisoties. Vēl jau tur strādāt radnieki. Ja prasa, kāpēc tur nepaliktu pavisam, saku — tā nav tā vieta, kur vēlētos dzīvot. Finanšiālais stāvoklis ir viens, bet tajā pašā laikā tur jutos peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdz rupjmatu, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikat iebraucējā. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

cietāks — pasivāks, lēnāks. Kad mēs svinām, tad svinām. Uz jautājumu, kā pēc atgriešanās atrada darbu Latvijā, Kristaps atcerējās: — Nemaz jau tik viegli negājām. Kad atbraucu, pastrādāju dažādās vietās, *uz siltēna* neatradu savu vietu. Tad radās iespēja strādāt VUGD lietota. Mēs ar saimnieku runājām angliiski, viņam pat dažus vārdus latviski iemācījām.

Kad Kristapam Elksnītīm vaicātu radošums, pēc kā ilgojamies, lai arī viņš nedomādams sacīja: — Ja arī aizbraukšu, tad tikai pavisoties. Vēl jau tur strādāt radnieki. Ja prasa, kāpēc tur nepaliktu pavisam, saku — tā nav tā vieta, kur vēlētos dzīvot. Finanšiālais stāvoklis ir viens, bet tajā pašā laikā tur jutos peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdz rupjmatu, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikat iebraucējā. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

cietāks — pasivāks, lēnāks. Kad mēs svinām, tad svinām.

Uz jautājumu, kā pēc atgriešanās atrada darbu Latvijā, Kristaps atcerējās: — Nemaz jau tik viegli negājām. Kad atbraucu, pastrādāju dažādās vietās, *uz siltēna* neatradu savu vietu. Tad radās iespēja strādāt VUGD lietota. Mēs ar saimnieku runājām angliiski, viņam pat dažus vārdus latviski iemācījām.

Kad Kristapam Elksnītīm vaicātu radošums, pēc kā ilgojamies, lai arī viņš nedomādams sacīja: — Ja arī aizbraukšu, tad tikai pavisoties. Vēl jau tur strādāt radnieki. Ja prasa, kāpēc tur nepaliktu pavisam, saku — tā nav tā vieta, kur vēlētos dzīvot. Finanšiālais stāvoklis ir viens, bet tajā pašā laikā tur jutos peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdz rupjmatu, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikat iebraucējā. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

Jāna Simsona Madonas mākslas skolas absolventa ANDRA APSIŠA darbs.